

lingeloven ogsaa kom til at sortere under Handelsministeriet.

Et andet og meget stærkt Ønske fra Handelsstandens Side er, at der blev vedtaget en særlig Lærlingelov for Handelen, eller, hvis man vil have Lærlingeforholdet ordnet ved een Lov, at saa i hvert Fald denne Lov fik en noget anden Form, saaledes at man først i Loven samlede de almindelige Bestemmelser, der kunde være gældende for alle Fag, og derefter fik særlige Afsnit for Haandværks-, Industri-, Handels- og Beværterlærlinge, som hver omfattede de særlige Bestemmelser, der maatte gælde for hvert enkelt af disse Fag. Det foreliggende Lovforslag giver kun ringe Oversigt over, hvilke Bestemmelser der gælder for det ene Fag, og hvilke der gælder for det andet, og det skaber Usikkerhed hos dem, som Loven gælder for, da de ikke af Lovens Form klart kan se, hvilke Bestemmelser der gælder for hvert enkelt Fag. Det er saa meget mere uheldigt, som der nu, hvis det foreliggende Lovforslag vedtages, vil blive draget en hel Række nye Fag ind under Loven. I Bemærkningerne til Lovforslaget staar der nævnt nogle af disse nye Fag, som kan drages ind under Lærlingeloven. Der nævnes f. Eks. Vognmandsfaget. Jeg ved ikke bestemt, hvad Vognmandslærlinge er; jeg antager ikke, det er dem, der læres op i Vognmandsfaget. Man kan jo blive en udmærket god Vognmand, fordi man ikke kan køre, og man kan vel lære at køre udmærket godt uden at kunne drive en Vognmandsforretning. Men jeg kan heller ikke tænke mig — hvad der er blevet sagt fra anden Side —, at der dermed menes de unge Kontorfolk, der bliver ansat hos en Vognmand. Efter Loven skal de nu oplæres i Faget, men en ung Dame, der kommer paa Kontor hos en Vognmand, kan jo ikke blive „oplært i Vognmandsfaget“, og jeg synes heller ikke, man kan stille det Krav til en Vognmand, at han skal kunne oplære saadanne unge Damer i Kontorfaget. Derfor synes jeg, at saadanne almindelige Bestemmelser meget vanskeligt kan overføres paa saa vidt forskellige Fag. Jeg ved ganske vist og hørte det før, at den højtærede Indenrigsminister henviste disse Spørgsmaals Løsning til Afgørelse ved den Revision af Loven, der skal finde Sted i 1924. Det er ogsaa muligt, at man kommer til det Resultat, at man ikke kan faa ændret disse Forhold tidligere, men jeg kan ikke sige andet, end at jeg vilde have anset det for særdeles ønskeligt, om man kunde faa

ordnet disse Spørgsmaal nu, saa meget mere som Lovforslaget jo har været længe under Behandling. Det har nu i 3 Aar været til Behandling i Folketinget, og det havde været heldigt, om der havde været levet Landstinget noget mere Tid end de faa Dage, der nu er tilbage i denne Rigsdagssamling.

Jeg vil derefter tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til enkelte af Lovforslagets Paragraffer.

Lovforslagets første Paragraf begynder med at nævne de Fag, som kommer ind under Lovens Bestemmelser. Der staar Haandværker, Fabrikant, handlende, Beværter eller anden næringsdrivende. I Bemærkningerne til Lovforslaget ser man, hvad der kan komme ind under Udtrykket: andre næringsdrivende, og der nævnes da bl. a. Andels- og Forbrugsforeninger. Jeg vilde have anset det for særdeles heldigt, om det udtrykkelig havde staaet i Lovens § 1, at Andels- og Forbrugsforeninger falder ind herunder, da der jo ellers paa et senere Tidspunkt kan rejses Tvivl om, hvorvidt det gælder alle Andels- og Forbrugsforeninger eller kun de Andels- og Forbrugsforeninger, der har Næringsbevis — og det vil jo praktisk talt sige ingen.

I § 1, 2det Stykke, bestemmes der, at Indenrigsministeren kan overdrage Arbejdsanvisningskontorerne at godkende Lærlingekontrakterne. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Peder Hedebo) nævnte i sit Foredrag, at denne Bestemmelse kun skulde gælde for København. Det er en Misforstaaelse, thi denne Bestemmelse gælder for alle Steder, hvor der er kommunale Arbejdsanvisningskontorer. Man har alle andre Steder, hvor der har været stillet Forslag om, at Lærlingeforholdet skulde sortere under Arbejdsanvisningskontorerne, udstemt denne Bestemmelse, men her har man ladet den komme ind, saaledes at Arbejdsanvisningskontorerne i enkelte Tilfælde kan komme til at fungere som Autoritet i Lærlingeforhold. Jeg tror ikke, det er heldigt, at man har indført denne Bestemmelse. Jeg har intet imod Arbejdsanvisningskontorerne paa de Omraader, hvor de har en naturlig Op-gave, men jeg synes ikke, at Arbejdsanvisningskontorerne har en naturlig Op-gave paa dette Omraade, i alt Fald ikke, hvor det gælder Handelsforhold. Deres Sammensætning er i Almindelighed af den Art, at de ikke vil have nogen naturlig Tilknytning til Handelsstanden.

§ 2 indeholder den Bestemmelse, at